

K J S

King James bibeln på svenska
[Daniel]

December 2019

Patrik Firat
www.NyaTestamentet.nu

Kapitel 1

1 I Judah kung Jehoiakims tredje regeringsår kom Babylons kung Nebuchadnezzar till Jerusalem, och belägrade det.

2 Och Herren gav Jehoiakim, Judah kung, i hans hand, tillsammans med en del av kärnen i Guds hus: vilka han förde till Shinars land till sin guds hus; och han förde kärnen in till sin guds skattkammerhus.

3 Och kungen talade till Ashpenaz, hans eunuckers föreståndare, att han skulle hämta *vissa* av Israels barn, och av kungens säd, och av furstarna;

4 Barn i vilka inte *fanns* någon skavank, utan vackra, och duktiga i all visdom, och listiga i kunskap, och begripande vetenskap, och sådana som *hade* förmåga i sig att stå i kungens palats, och vilka de skulle kunna lära kaldeernas bildning och tungomål.

5 Och kungen tilldelade dem en daglig proviant av kungens *egen* mat, och av det vin som han drack: närande dem så *under* tre år, att de vid slutet av *de tre åren* skulle stå inför kungen.

6 Bland dessa var nu Judah barn, Daniel, Hananiah, Mishael, och Azariah:

7 Åt vilka eunuckernas furste gav namnen: ty åt Daniel gav han *namnet* Belteshazzar; och åt Hananiah, Shadrach; och åt Mishael, Meshach; och åt Azariah, Abed-Nego.

8 Men Daniel ämnade i sitt hjärta att han inte skulle orena sig med portionen av kungens mat, ej heller med det vin som han drack: därför bad han

eunuckernas furste om att han inte skulle *behöva* orena sig.

9 Nu hade Gud låtit Daniel finna favör och öm kärlek hos eunuckernas furste.

10 Och eunuckernas furste sade till Daniel, Jag fruktar min herre kungen, vilken har tillförordnat er mat och er dryck: ty varför skulle han *få* se era ansikten vara mindre behagliga än de *andra* barnen som *är* av ert slag? Då skall ni få *mig* att riskera mitt huvud inför kungen.

11 Då sade Daniel till Melzar, vilken eunuckernas furste hade satt över Daniel, Hananiah, Mishael, och Azariah,

12 Gör ett försök med dina tjänare, jag ber dig, *under* tio dagar; och låt dem ge oss grönsaker att äta, och vatten att dricka.

13 Låt sedan våra utseenden beskådas inför dig, och uppsynen hos de *andra* barnen som äter portionen av kungens mat: och såsom du *då* ser, handla *så* med dina tjänare.

14 Så han instämde med dem i denna sak, och gjorde ett försök med dem *i* tio dagar.

15 Och vid de tio dagarnas slut visade sig deras utseenden vara finare och fetare till köttet än alla de *andra* barnen som åt av portionen av kungens mat.

16 Följaktligen tog Melzar bort deras matportion, och vinet som de skulle dricka; och gav dem grönsaker *istället*.

17 När det gäller dessa fyra barn, gav Gud dem kunskap och skicklighet i all bildning och visdom: och Daniel hade insikt om alla *slags* syner och drömmar.

18 Nu, vid de dagarnas ände som

kungen hade sagt *att* han skulle föra in dem, då förde eunuckernas furste in dem inför Nebuchadnezzar.

19 Och kungen samtalande med dem; och bland dem alla blev ingen funnen som Daniel, Hananiah, Mishael, och Azariah: de fick därför stå inför kungen.

20 Och i alla frågor om visdom *och* förstånd, som kungen tillfrågade dem om, fann han dem vara tio gånger bättre än alla de magiker *och* astrologer som *fanns* i hela hans välde.

21 Och Daniel fortsatte *ända* till kung Cyrus första år.

Kapitel 2

1 Och i Nebuchadnezzars andra regeringsår drömde Nebuchadnezzar drömmar, varmed hans ande oroades, och hans sömn vek bort ifrån honom.

2 Då befallde kungen att kalla på magikerna, och astrologerna, och trollkarlarna, och kaldeerna, för att uttyda för kungen hans drömmar. Så de kom och stod inför kungen.

3 Och kungen sade till dem, Jag har drömt en dröm, och min ande blev besvärad av att få känna till *vad* drömmen *innebär*.

4 Sedan talade kaldeerna till kungen på arameiska, O konung, *må du* leva för evigt: berätta drömmen för dina tjänare, och vi kommer visa dig uttydningen.

5 Kungen svarade och sade till kaldeerna, Saken är bortblåst från mig: om ni inte skall tillkännage drömmen för mig, med dess uttydning, skall ni huggas i stycken, och era hus skall

göras till soptippar.

6 Men om ni ska berätta drömmen *för mig*, och dess uttydning, skall ni få gåvor och belöningar och stor ära av mig: berätta därför drömmen för mig, och dess uttolkning.

7 De svarade åter och sade, Låt kungen förtälja drömmen för sina tjänare, och vi kommer *då* visa uttydningen av den.

8 Kungen svarade och sade, *Nu* förstår jag, utan tvivel, att ni vill vinna tid, eftersom ni ser *att* saken har försvunnit från mig.

9 Men om ni inte skall upplysa mig om drömmen, *så finns bara* en dom för er: ty ni har kommit överens om att tala lögnaktiga och vrånga ord inför mig, tills tiden förändras: berätta därför drömmen för mig, och jag skall då veta att ni kan visa mig dess uttydning.

10 Kaldeerna svarade inför kungen, och sade, Det finns inte en man på jorden som kan tillkännage kungens sak: därför *finns* ingen kung, herre, eller härskare, *som* har begärt sådana ting av någon magiker, eller astrolog, eller kaldé.

11 Och *det är* en extraordinär sak som kungen begär, och det finns ingen annan som kan visa det för kungen, förutom gudarna, vars boning inte finns bland kött *och blod*.

12 På grund av detta blev kungen arg och väldigt ilsken, och befallde att förgöra alla Babylons vise *män*.

13 Och påbudet gick ut att de vise *männen* skulle dräpas; och de sökte efter Daniel och hans vänner att *de skulle* bli dräpta.

14 Då svarade Daniel med väl

överlagda *ord* och med visdom till Arioch, befälhavaren över kungens garde, som hade dragit ut för att dräpa Babylons vise *män*:

15 Han svarade och sade till Arioch, kungens befälhavare, Varför *kom* påbudet *så* hastigt från kungen? Då tillkännagav Arioch saken för Daniel.

16 Då gick Daniel in, och bad av kungen att han skulle ge honom tid, och att han skulle visa kungen uttydningen.

17 Sedan gick Daniel till sitt hus, och gjorde saken känd för Hananiah, Mishael, och Azariah, hans kamrater:

18 Att de skulle be om förbarmanden från himlens Gud angående denna hemlighet; så att Daniel och hans vänner inte skulle förgås tillsammans med resten av Babylons vise *män*.

19 Då blev hemligheten uppenbarad för Daniel i en syn om natten. Sedan välsignade Daniel himlens Gud.

20 Daniel svarade och sade, Välsignat vare Guds namn från evighet till evighet: ty vishet och makt tillhör honom:

21 Och han ändrar tiderna och säsongerna: han avsätter kungar, och tillsätter kungar: han ger vishet åt de visa, och kunskap åt dem som känner till förstånd:

22 Han uppenbarar de djupa och de hemliga tingen: han vet vad *som finns* i mörkret, och hos honom bor ljuset.

23 Jag tackar dig, och prisar dig, O du mina fäders Gud, som har givit mig vishet och makt, och har nu uppenbarat för mig det vi bad dig om: ty du har *nu* givit till känna kungens sak för oss.

24 Därför gick Daniel in till Arioch,

vilken kungen hade utsett att förgöra Babylons vise *män*: han gick och sade så här till honom; Förgör inte Babylons vise *män*: för in mig inför kungen, och jag kommer för kungen visa uttydningen.

25 Då förde Arioch i hast in Daniel inför kungen, och sade så till honom, Jag har funnit en man av Judah fångar, som kommer tillkännage uttydningen för kungen.

26 Kungen svarade och sade till Daniel, vars namn *var* Belteshazzar, Kan du förmå att tillkännage för mig den dröm som jag har sett, och dess uttolkning?

27 Daniel svarade inför kungen, och sade, Den hemlighet som kungen har utkrävt kan inte de vise *männ*en,

astrologerna, magikerna, *eller* teckentydarna, visa för kungen;

28 Men det finns en Gud i himlen som uppenbarar hemligheter, och tillkännager för kung Nebuchadnezzar vad *som* skall ske under senare dagar. Din dröm, och ditt huvuds syner på din bädd, är dessa;

29 Gällande dig, O konung, kom dina tankar *in till ditt sinne* på din bädd, *om* vad *som* skulle ske här efter: och han som uppenbarar hemligheter gör känt för dig vad *som* skall ske.

30 Men gällande mig, har inte denna hemlighet uppenbarats för mig på grund av *någon* vishet som jag har mer *av* än någon *annan* levande, utan för *deras* skull som skall tillkännage uttydningen för kungen, och för att du skulle få känna till ditt hjärtas tankar.

31 Du, O kung, såg, och se en väldig bildstod. Denna stora bildstod, vars

sken *var* överväldigande, stod framför dig; och dess uppsyn var skräckinjagande.

32 Denna bildstods huvud *var* av finguld, hans bröst och hans armar av silver, hans mage och hans lår av mässing,

33 Hans ben av järn, hans fötter delvis av järn och delvis av lera.

34 Du skådade till dess att en sten höggs ut utan händer, vilken slog bildstoden vid hans fötter *som var* av järn och lera, och krossade dem i bitar.

35 Då blev järnet, leran, mässingen, silvret, och guldets, tillsammans krossat i bitar, och blev såsom agnarna på sommarens trösklador; och vinden förde iväg dem, så att ingen plats blev funnen för dem: och stenen som slog bildstoden blev ett stort berg, och uppfyllde hela jorden.

36 Detta *är* drömmen; och vi kommer berätta dess uttolkning inför kungen.

37 Du, O konung, *är* en kungars kung: ty himlens Gud har givit dig ett rike, makt, och styrka och ära.

38 Och var än människobarnen bor, har han givit fältets djur och himlens fåglar i din hand, och har gjort dig till härskare över dem alla. Du *är* detta huvud av guld.

39 Och efter dig skall ett annat rike resa sig underlägset till dig, och ett annat tredje rike av mässing, vilket skall härska över hela jorden.

40 Och det fjärde riket skall vara starkt som järn: ty järnet sönderkrossar i bitar och kuvar alla *ting*: och såsom järnet som förstör alla dessa, skall det krossa i bitar och förstöra.

41 Och eftersom du såg fötterna och tårna, delvis av krukmakarlera, och delvis av järn, skall riket vara uppdelat; men järnets styrka skall finnas i det, eftersom du såg järnet blandat med geggig lera.

42 Och *såsom* fötternas tår delvis *var* av järn, och delvis av lera, *så* skall riket delvis vara starkt, och delvis trasigt.

43 Och eftersom du såg järn ihopblandat med gyttjig lera, skall de förena sig med *olika* människors säd: men de skall inte *kunna* hålla ihop med varann, liksom järn inte *kan* blanda ihop sig med lera.

44 Och under dessa kungars dagar skall himlens Gud upprätta ett rike, som aldrig skall förgöras: och det riket skall inte lämnas åt andra folk, *utan* det skall sönderkrossa och uppsluka alla dessa *andra* riken, och det skall stå fast för evigt.

45 Eftersom du såg att stenen höggs ut från berget utan händer, och att den slog sönder järnet, mässingen, leran, silvret, och guldets; har den store Guden tillkännagivit för kungen vad som skall ske härefter: och drömmen *är* viss, och dess uttolkning säker.

46 Då föll kung Nebuchadnezzar ner på sitt ansikte, och tillbad Daniel, och befallde att de skulle offra matoffer och väldoftande rökelseoffer åt honom.

47 Kungen svarade till Daniel, och sade, Sannerligen *är det så*, att er Gud *är* en gudars Gud, och en kungars Herre, och en *som* uppenbarar hemligheter, eftersom du kunde uppenbara denna hemlighet.

48 Sedan gjorde kungen Daniel till en stor man, och gav honom många stora gåvor, och gjorde honom till styresman över hela provinsen Babylon, och den högste av föreståndarna över alla Babylons vise *män*.

49 Då bad Daniel hos kungen, och han satte Shadrach, Meshach, och Abed-Nego, till att *sköta om* provinsen Babylons angelägenheter: men Daniel *satt* i kungens port.

Kapitel 3

1 Kung Nebuchadnezzar lät göra en bildstod av guld, vars höjd *var* sextio alnar, *och* dess bredd sex alnar: han ställde upp den på Duraslätten, i Babylons provins.

2 Sedan sände kung Nebuchadnezzar för att församla furstarna, guvernörerna, styresmännen, domarna, kassaförvaltarna, rådgivarna, juristerna, och provinsernas alla makthavare, till att komma till invigningen av den bildstod som kung Nebuchadnezzar hade ställt upp.

3 Sedan var furstarna, guvernörerna, styresmännen, domarna, kassaförvaltarna, rådgivarna, juristerna, och provinsernas alla makthavare församlade till invigningen av bildstoden som kung Nebuchadnezzar hade ställt upp; och de stod inför bildstoden som Nebuchadnezzar hade rest upp.

4 Då ropade en härold högt ut, För er är det beordrat, O folk, nationer, och språk,

5 *Att* vid den tid ni ska höra ljudet av

hornet, flöjt, harpa, trombon, psaltarespel, hackbräde, och all slags musik, *skall* ni falla ner och tillbe den gyllene bildstod som kung Nebuchadnezzar har upprest:

6 Och vem än som inte faller ner och tillber *skall* i samma stund kastas in mitt i en brinnande glödhet ugn.

7 Därför, vid den tiden, när allt folket hörde ljudet av hornet, flöjt, harpa, trombon, psaltarespel, och all slags musik, föll allt folket, nationerna, och språken, ner *och* tillbad den gyllene bildstoden som kung Nebuchadnezzar hade ställt upp.

8 Vid den tiden kom därför vissa kaldeer fram, och anklagade judarna.

9 De talade och sade till kung Nebuchadnezzar, O konung, *må du* leva för evigt.

10 Du, O konung, har utfärdat ett påbud, att var man som *skall* höra ljudet av hornet, flöjt, harpa, trombon, psaltarespel, och hackbräde, och all slags musik, *skall* falla ner och tillbe den gyllene bildstoden:

11 Och vem än som inte faller ner och tillber, *att* han skulle kastas in mitt i en brinnande glödhet ugn.

12 Det finns vissa judar vilka du har satt över provinsen Babylons intressen, Shadrach, Meshach, och Abed-Nego; dessa män, O konung, har inte aktat på dig: de tjänar inte dina gudar, ej heller tillber *de* den gyllene bildstod som du har rest upp.

13 Då befallde Nebuchadnezzar i *sitt* raseri och vredesmod att hämta Shadrach, Meshach, och Abed-Nego. Då hämtade de *in* dessa män inför

kungen.

14 Nebuchadnezzar talade och sade till dem, *Är det sant, O Shadrach, Meshach, och Abed-Nego, tjänar ni inte mina gudar, ej heller tillber den gyllene bildstod som jag har ställt upp?*

15 Om ni nu är redo att vid den tid ni ska höra ljudet av hornet, flöjt, harpa, trombon, psaltarespel, och hackbräde, och all slags musik, *skall* ni falla ner och tillbe den bildstod som jag har gjort; men om ni inte ska tillbe, skall ni i samma stund kastas in mitt i en brinnande glödhet ugn; och vem *är* den Gud som skall undsätta er ur mina händer?

16 Shadrach, Meshach, och Abed-Nego, svarade och sade till kungen, O Nebuchadnezzar, *vi är inte försiktiga med att svara dig i denna sak.*

17 Om det må ske, förmår vår Gud som vi tjänar att undsätta oss från den brinnande glödhet ugnen, och han kommer undsätta *oss* ur din hand, O konung.

18 Men om inte, låt det *då* vara känt för dig, O konung, att *vi ändå* inte kommer tjäna dina gudar, ej heller tillbe den gyllene bildstod som du har rest upp.

19 Då uppfylldes Nebuchadnezzar av vrede, och hans ansiktsuttryck förändrades mot Shadrach, Meshach, och Abed-Nego: han talade *därför*, och befallde att de skulle hetta upp ugnen sju gånger mer än den vanligtvis upphettades.

20 Och han befallde de mest mäktiga männen som *var* i hans här att binda Shadrach, Meshach, och Abed-Nego, *och* att kasta in *dem* i den brinnande

glödhet ugnen.

21 Då blev dessa män bundna iförda sina mantlar, sina underkläder, och sina mössor, och sina *andra* kläder, och blev inkastade mitt *in* i den brinnande glödhet ugnen.

22 Men eftersom kungens befallning var hastande, och ugnen omåttligt het, dräpte eldslågan de män som tog upp Shadrach, Meshach, och Abed-Nego.

23 Och dessa tre män, Shadrach, Meshach, och Abed-Nego, föll bundna ner mitt i den brinnande glödhet ugnen.

24 Då förbluffades kung Nebuchadnezzar, och reste sig med hast, *och* talade, och sa till sina rådgivare, Kastade vi inte tre män bundna mitt in i elden? De svarade och sade till kungen, Sannerligen, O konung.

25 Han svarade och sade, Se, jag ser fyra män lösa, vandrande mitt i elden, och de har inte *tagit* någon skada; och den fjärdes skepnad är lik Guds Son.

26 Sedan närmade sig Nebuchadnezzar till den brinnande glödhet ugnens öppning, *och* talade, och sa, Shadrach, Meshach, och Abed-Nego, ni den högste Gudens tjänare, kom fram, och kom *hit*. Då kom Shadrach, Meshach, och Abed-Nego, ut mitt ifrån elden.

27 Och furstarna, guvernörerna, och styresmännen, och kungens rådgivare, varande församlade, såg dessa män, över vilkas kroppar elden inte hade något makt, inte heller var ett *enda* hårstrå på deras huvuden bränt, inte heller hade deras mantlar förändrats, ej heller hade lukten av eld fäst sig vid

dem.

28 *Då* talade Nebuchadnezzar, och sade, Välsignad *vare* Shadrachs, Meshachs, och Abed-Negos Gud, som har sänt sin ängel, och undsatt sina tjänare vilka litade till honom, och har ändrat kungens ord, och överlämnade sina kroppar, att de inte skulle tjäna eller tillbe någon *annan* gud, förutom sin egen Gud.

29 Därför utfärdar jag ett påbud, Att varje folk, nation, och tungomål, som ska tala något ont mot Shadrachs, Meshachs, och Abed-Negos Gud, skall huggas i stycken, och deras hus skall göras till soptippar: ty det finns ingen annan Gud som kan undsätta på detta vis.

30 Sedan befordrade kungen Shadrach, Meshach, och Abed-Nego, i Babylons provins.

Kapitel 4

1 Nebuchadnezzar, kungen, till alla folk, nationer, och tungomål, som bor över hela jorden; Må frid förökas hos er.

2 Jag tänkte det *vara* gott att tillkännage de tecken och under som den höge Gud har gjort mot mig.

3 Hur stora *är inte* hans tecken! Och hur mäktiga *är inte* hans under! Hans rike är ett evinnerligt rike, och hans välde *varar* från generation till generation.

4 Jag Nebuchadnezzar levde i stillhet i mitt hus, och blomstrade i mitt palats:

5 *Då* såg jag en dröm som gjorde mig rädd, och tankarna på min bädd och

mitt huvuds syner oroade mig.

6 Därför utfärdade jag ett påbud om att hämta in alla Babylons vise *män* inför mig, att de för mig skulle tillkännage drömmens uttydning.

7 *Då* kom magikerna, astrologerna, kaldeerna, och teckentydarna: och jag berättade drömmen inför dem; men de tillkännagav inte dess uttolkning för mig.

8 Men till sist kom Daniel in inför mig, vars namn *var* Belteshazzar, efter min guds namn, och i vilken de heliga gudarnas ande *finns*: och inför honom berättade jag drömmen, *sägande*,

9 O Belteshazzar, magikernas mästare, eftersom jag vet att de heliga gudarnas ande *finns* i dig, och *att* ingen hemlighet bekymrar dig, berätta *därför* för mig min dröms syner som jag har sett, och dess uttolkning.

10 Så *var* mitt huvuds syner på min bädd; jag såg, och se, ett träd mitt på jorden, och dess höjd *var* enorm.

11 Trädet växte, och var starkt, och dess höjd nådde till himlen, och dess åsyn till änden på hela jorden:

12 Dess löv *var* vackra, och dess frukt i stort antal, och på det *fanns* mat för alla: fältets djur hade skugga under det, och himlens fåglar bodde på dess grenar, och allt kött fick *sin* föda av det.

13 Jag såg i mitt huvuds syner på min bädd, och, se, en väktare och en helig en kom ner från himlen;

14 Han ropade högt, och sade så, Fäll ner trädet, och hugg av hans grenar, skaka av hans löv, och skingra hans frukt: låt djuren försvinna bort ifrån under det, och fåglarna från hans

grenar:

15 Men lämna kvar hans rötters stubbe i jorden, ja med en kedja av järn och mässing, bland fältets späda gräs; och låt det vätas av himlens dagg, och låt hans del *vara* tillsammans med djuren bland jordens gräs:

16 Låt hans hjärta förändras från en människas *hjärta*, och låt ett djurs hjärta givas honom; och låt sju tider passera över honom.

17 Denna sak *sker* genom väktarnas påbud, och genom de heligas ords yrkande: med den avsikten att de levande må förstå att den Högste råder över *ett* människorike, och ger det åt vem än han vill, och reser upp över det den lägste bland människor.

18 Denna dröm har jag kung Nebuchadnezzar sett. Nu, O Belteshazzar, kungör du dess uttydning, då mitt rikes alla vise *män* inte förmår att tillkännage uttolknningen för mig: men du förmår; ty de heliga gudarnas ande *finns* i dig.

19 Sedan häpnades Daniel, vars namn *var* Belteshazzar, under en timme, och hans tankar bekymrade honom. Kungen talade, och sade, Belteshazzar, låt inte drömmen, eller dess uttydning, bekymra dig. Belteshazzar svarade och sade, Min herre, *vare* drömmen åt dem som hatar dig, och dess uttolkning åt dina fiender.

20 Det trädet som du såg, som växte, och var starkt, vars höjd nådde till himlen, och dess åsyn till hela jorden;

21 Vars löv *var* vackra, och dess frukt i stort antal, och på det *fanns* mat för alla; under vilket fältets djur bodde, och

på vars grenar himlens fåglar hade sin boning:

22 Det *är* du, O konung, som har vuxit och blivit stark: ty din storhet har vuxit, och når till himlen, och ditt välde till jordens ände.

23 Och eftersom kungen såg en väktare och en helig en kommande ner från himlen, och sägande, Fäll ner trädet, och fördärva det; lämna dock kvar dess rötters stubbe i jorden, också med en kedja av järn och mässing, bland fältets späda gräs; och låt det vätas av himlens dagg, och låt hans del *vara* med fältets djur, tills sju tider ska passera över honom;

24 *Är* detta uttydningen, O konung, och detta *är* den Högstes dekret, som har kommit över min herre konungen:

25 Att de skall fördriva dig från människor, och din boplats skall bli med fältets djur, och de skall få dig att äta gräs som oxar, och de skall väta dig med himlens dagg, och sju tider skall passera över dig, tills du ska förstå att den Högste råder över människoriket, och ger det åt vem än som han vill.

26 Och eftersom de befallde att lämna kvar trädrötternas stubbe; skall ditt rike stå säkert för dig, efter att du skall ha förstått att himlarna råder.

27 Därför, O konung, låt mitt rådslut vara godtagbart för dig, och bryt loss dina synder genom rättfärdighet, och dina missgärningar genom att visa barmhärtighet mot de fattiga; om det må innebära ett förlängande av din stillhet.

28 Allt detta kom över kung Nebuchadnezzar.

29 När tolv månader var till ända vandrade han i Babylons rikets palats.
30 Kungen talade, och sade, Är inte detta stora Babylon, som jag har byggt upp till *att vara* rikets hus genom min makts kraft, och till min härlighets ära?
31 Medan ordet *ännu var* i kungens mun, föll en röst ner från himlen, *sägande*, O kung Nebuchadnezzar, till dig är det *nu* sagt; Riket har försvunnit från dig.
32 Och de skall fördriva dig ifrån människor, och din boplats *skall bli* tillsammans med fältets djur: de skall få dig att äta gräs såsom oxar, och sju tider skall passera över dig, tills du ska förstå att den Högste härskar över människoriket, och ger det åt vem än han vill.
33 I samma stund uppfylldes denna sak på Nebuchadnezzar: och han fördrevs ifrån människor, och åt gräs såsom oxar, och hans kropp vättes av himlens dagg, tills hans hår hade växt ut som örnfjädrar, och hans naglar som fågelklor.
34 Och vid de dagarnas ände lyfte jag Nebuchadnezzar upp mina ögon mot himlen, och mitt förstånd återvände till mig, och jag välsignade den Högste, och jag prisade och ärade honom som lever i evighet, vars välde *är* ett evinnerligt välde, och hans rike *varar* från generation till generation:
35 Och jordens alla invånare räknas som ingenting: och han gör efter sin vilja bland himlens härskara, och *bland* jordens invånare: och ingen kan hindra hans hand, eller säga till honom, Vad gör du?

36 Vid samma tid vände mitt förstånd tillbaka till mig; och för mitt rikets härlighet, vände min ära och *min* glans tillbaka till mig; och mina rådgivare och mina herrar sökte efter mig; och jag upprättades i mitt rike, och ett förträffligt majestät tillades mig.
37 Nu prisar och upphöjer och ärar jag, Nebuchadnezzar, himlens Konung, vars alla gärningar *är* sannfärdiga, och hans vägar dom: och de som vandrar i stolthet förmår han att sänka ner.

Kapitel 5

1 Kung Belshazzar höll en stor fest för ettusen av sina herrar, och drack vin inför de tusen.
2 Belshazzar, medan han smakade vinet, befallde att hämta fram de kärl av guld och silver vilka hans far Nebuchadnezzar hade tagit från templet som *fanns* i Jerusalem; att kungen, och hans furstar, hans fruar, och hans konkubiner, skulle dricka ur dem.
3 Då hämtade de fram de gyllene kärl som togs ifrån templet, ifrån Guds hus, som *var* i Jerusalem; och kungen, och hans furstar, hans fruar, och hans konkubiner, drack ur dem.
4 De drack vin, och prisade gudarna av guld, och av silver, av mässing, av järn, av trä, och av sten.
5 I samma stund kom en mans hands fingrar fram, och skrev mitt emot ljusstaken på kungens palats vitkalkade vägg: och kungen såg den del av handen som skrev.
6 Då förändrades kungens ansiktsuttryck, och hans tankar oroade

honom, så att hans länders leder gjordes lösa, och hans knän slog emot varandra.

7 Kungen ropade högt att hämta in astrologerna, kaldeerna, och teckentydarna. *Och* kungen talade, och sa till Babylons vise *män*, Vem än som skall läsa denna skrift, och visa mig dess uttolkning, skall bli klädd i scharlakansrött, och *få* en guldkedja runt sin nacke, och skall bli den tredje *högste* makthavaren i riket.

8 Sedan kom kungens alla vise *män* in: men de kunde inte läsa skriften, ej heller tillkännage för kungen dess uttydning.

9 Då blev kung Belshazzar väldigt oroad, och hans uppsyn förändrades på honom, och hans herrar var förbluffade.

10 *Nu* kom drottningen, med anledning av kungens och hans herrars ord, in till festmåltidens hus: *och* drottningen talade och sade, O konung, lev för evigt: låt inte dina tankar oroa dig, låt inte heller ditt ansiktsuttryck förändras:

11 Det finns en man i ditt rike, i vilken de heliga gudarnas ande *bor*; och i din faders dagar blev ljus och förstånd och visdom, såsom gudarnas visdom, funnet i honom; vilken kung

Nebuchadnezzar din fader, konungen, *jag säger*, din fader, gjorde till mästare över magikerna, astrologerna, kaldeerna, och teckentydarna;

12 Eftersom en förträfflig ande, och kunskap, och förstånd, drömuttolkning, och uttydning av svåra frågor, och *förmåga* att reda ut frågetecken, blev funnet i samme Daniel, vilken konungen namngav Belteshazzar: låt nu Daniel kallas *in*, och han kommer visa

uttydningen.

13 Då fördes Daniel in inför kungen, *Och* kungen talade och sade till Daniel, *Är* du den Daniel, som *är* av Judahs fångenskaps barn, som min fader konungen hämtade *hit* från Judah?

14 Ja jag har hört om dig, att gudarnas ande *finns* i dig, och *att* ljus och förstånd och utomordentlig visdom har blivit funnet i dig.

15 Och nu har de vise *männen*, astrologerna, hämtats in inför mig, att de skulle läsa denna skrift, och tillkännage dess uttydning för mig: men de kunde inte visa sakens uttydning:

16 Och jag har hört om dig, att du kan ge uttydningar, och reda ut frågetecken: *så* om du nu kan läsa skriften, och tillkännage för mig dess uttydning, skall du bli klädd i scharlakansrött, och *få* en guldkedja om din nacke, och skall bli den tredje *högste* härskaren i riket.

17 Då svarade Daniel och sade inför kungen, Låt dina gåvor vara åt dig själv, och ge dina belöningar åt någon annan; likväl kommer jag läsa skriften för kungen, och tillkännage uttydningen för honom.

18 O du konung, den högste Guden gav din fader Nebuchadnezzar ett rike, och majestät, och härlighet, och ära:

19 Och på grund av det majestät som han gav honom, darrade och fruktade alla folk, nationer, och tungomål, inför honom: vem *än* han ville dräpte han; och vem *än* han ville behöll han levande; och vem *än* han ville reste han upp; och vem *än* han ville störtade han ner.

20 Men när hans hjärta höjdes upp, och

hans sinne härdades i stolthet, blev han avsatt från sin kungliga tron, och de tog ifrån honom hans härlighet:

21 Och han blev fördriven från människors söner; och hans hjärta gjordes likt djurens, och hans boplatz *var* tillsammans med vildåsnorna: de matade honom med gräs såsom oxar, och hans kropp vättes av himlens dagg; tills han förstod att Gud den högste råder över människoriket, och *att* han tillsätter vem än han vill över det.

22 Och du hans son, O Belshazzar, har inte ödmjukat ditt hjärta, fastän du kände till allt detta;

23 Utan *du* har upphöjt dig mot himlens Herre; och de har hämtat fram kärlen från hans hus inför dig, och du, och dina herrar, dina fruar, och dina konkubiner, har druckit vin ur dem; och du har prisat de gudarna av silver, och guld, av mässing, järn, trä, och sten, vilka inte ser, inte heller hör, eller vet *något*: och den Gud i vars hand din anda är, och *i* vars *hand* alla dina vägar är, har du inte ärat:

24 Då blev handens del sänd från honom; och denna skrift blev skriven.

25 Och detta är den skrift som blev skriven, MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN.

26 Detta är sakens uttydning: MENE; Gud har räknat ditt rike, och avslutat det.

27 TEKEL; Du är vägd i vågskålarna, och funnen *vara* otillräcklig.

28 PERES; Ditt rike är delat, och givet åt mederna och perserna.

29 Då befallde Belshazzar, och de klädde Daniel i scharlakansrött, och

hängde en guldkedja om hans nacke, och utropade om honom, att han skulle vara den tredje *högste* makthavaren i riket.

30 Under den natten blev Belshazzar, kaldeernas kung, dräpt.

31 Och medern Darius tog riket, *varande* runt sextiotvå år gammal.

Kapitel 6

1 Det behagade Darius att sätta hundratjugo furstar över riket, vilka skulle finnas över hela riket;

2 Och över dessa tre överhuvuden; av vilka Daniel *var* först: att furstarna skulle avlägga räkenskap inför dem, och *att* kungen inte skulle lida någon skada.

3 Då föredrogs Daniel framför *de andra* överhuvudena och furstarna, eftersom en överglänsande ande *fanns* i honom; och kungen tänkte sätta honom över hela väldet.

4 Då sökte överhuvudena och furstarna att finna en sak mot Daniel gällande riket; men de kunde inte finna någon sak eller *något* fel; eftersom han *var* trogen, ej heller fanns det någon förseelse eller *något* fel funnet i honom.

5 Då sade dessa män, Vi skall inte finna någon sak mot denne Daniel, utom om vi må finna *den* mot honom rörande hans Guds lag.

6 Sedan församlade sig dessa överhuvuden och furstar hos kungen, och sade så till honom, Konung Darius, lev för evigt.

7 Rikets alla överhuvuden, guvernörer, och furstar, rådgivare, och styresmän,

har rådgjort tillsammans att upprätta en kunglig förordning, och att utfärda ett bestämt påbud, att vem än som skall be om en önskan från någon Gud eller människa under trettio dagar, förutom från dig, O konung, han skall kastas in till lejongropen.

8 Nu, O konung, upprätta påbudet, och signera skriften, att det inte förändras, i enlighet med medernas och persernas lag, vilken inte blir rubbad.

9 Därför signerade kung Darius skriften och påbudet.

10 När nu Daniel fick veta att skriften var signerad, gick han in till sitt hus; och hans fönster varande öppna mot Jerusalem i hans kammare, föll han *där* ner på sina knän tre gånger om dagen, och bad, och tackade inför sin Gud, såsom han också gjorde tidigare.

11 Då församlade sig dessa män, och fann Daniel bedjande och önskande inför sin Gud.

12 Då närmade de sig *kungen*, och talade inför kungen angående kungens påbud; Har inte du signerat ett påbud, att var man som skall be om *en önskan* från någon Gud eller människa inom trettio dagar, förutom från dig, O konung, skall bli kastad i lejongropen? Kungen svarade och sade, Det stämmer, i enlighet med medernas och persernas lag, vilken inte blir rubbad.

13 Då svarade de och sade inför kungen, Den där Daniel, som tillhör Judahs fångenskaps barn, aktar inte på dig, O konung, inte heller det påbud som du har signerat, utan ber sin bön tre gånger om dagen.

14 Då blev kungen, när han hörde

dessa ord, väldigt misshagad med sig själv, och fixerade *sitt* hjärta på Daniel, att undsätta honom: och han mödade sig tills solens nedgång för att undsätta honom.

15 Sedan samlade sig dessa män till kungen, och sade till kungen, Förstå, O konung, att medernas och persernas lag *är*, Att inget påbud eller *ingen* förordning som kungen upprättar må förändras.

16 Då befallde kungen, och de hämtade Daniel, och kastade in *honom* i lejongropen. Kungen talade *nu* och sade till Daniel, Din Gud som du ständigt tjänar, han kommer undsätta dig.

17 Och en sten hämtades, och lades över gropens öppning; och kungen förseglade den med sitt eget sigill, och med sina herrars sigill; att avsikten angående Daniel inte skulle kunna förändras.

18 Sedan gick kungen till sitt palats, och spenderade natten fastande: ej heller hämtades musikinstrument inför honom: och hans sömn vek bort ifrån honom.

19 Sedan steg kungen upp mycket tidigt på morgonen, och gick i hast till lejongropen.

20 Och när han kom till gropen, ropade han med en sorgsen röst till Daniel: *och* kungen talade och sade till Daniel, O Daniel, tjänare till den levande Guden, är din Gud, vilken du ständigt tjänar, kapabel att undsätta dig från lejonen?

21 Då sade Daniel till kungen, O konung, lev för evigt.

22 Min Gud har sänt sin ängel, och har

stängt igen lejonens munnar, så att de inte har skadat mig: ty inför honom blev oskyldighet funnet i mig; och också inför dig, O konung, har jag inte gjort något skadligt.

23 Då blev kungen överflödande glad för honom, och befallde att de skulle ta upp Daniel ur gropen. Så Daniel togs upp ur gropen, och ingen som helst skada blev funnet på honom, eftersom han litade till sin Gud.

24 Och kungen befallde, och de hämtade de män som hade anklagat Daniel, och de kastade *dem* i lejongropen, dem, deras barn, och deras hustrur; och lejonen fick makt över dem, och krossade sönder alla deras ben i bitar innan de ens nådde gropens botten.

25 Sedan skrev kung Darius åt alla folk, nationer, och tungomål, som bor över hela jorden; *Må* frid förökas hos er.

26 Jag utfärdar ett påbud, Att i varje välde av mitt rike *skall* män darra och frukta inför Daniels Gud: ty han *är* den levande Guden, och *är* bestående för evigt, och hans rike *är det* vilket inte skall förgöras, och hans välde *skall förbli ända* till slutet.

27 Han undsätter och räddar, och han utför tecken och under i himlen och på jorden, vilken har undsatt Daniel från lejonens våld.

28 Så denne Daniel blomstrade under Darius regering, och under persern Cyrus regering.

Kapitel 7

1 I Belshazzars, Babylons kungs, första *regeringsår* hade Daniel en dröm och såg syner i sitt huvud på sin bädd: han skrev sedan ner drömmen, *och* återberättade sammanfattningen av tingen.

2 Daniel talade och sade, Jag såg i min syn om natten, och, se, himlens fyra vindar kämpade på det stora havet.

3 Och fyra stora djur kom upp från havet, det ena annorlunda från det andra.

4 Det första *var* likt ett lejon, och hade örnvingar: jag betraktade *det* tills dess vingar rycktes av, och det lyftes upp från jorden, och *det* vållades att stå på fötterna som en människa, och en människas hjärta blev givet åt det.

5 Och se ett annat djur, ett andra, likt en björn, och det reste upp sig på ena sidan, och *det hade* tre revben i sin mun mellan sina tänder: och de sade så åt det, Res dig, sluka mycket kött.

6 Efter detta såg jag, och se ett annat *djur*, likt en leopard, som hade en fågels fyra vingar på sin rygg; djuret hade också fyra huvuden; och herravälde gavs åt det.

7 Efter detta såg jag under de nattliga synerna, och se ett fjärde djur, skräckinjagande och fruktansvärt, och väldigt starkt; och det hade stora tänder av järn: det slukade och slog sönder i bitar, och trampade ner det som blev kvar med sina fötter: och det var annorlunda från alla de *andra* djuren som *var* före det; och det hade tio horn.

8 Jag besinnade hornen, och, se, bland

dem kom ett annat litet horn upp, inför vilket tre av de första hornen rycktes upp med rötterna: och, se, på detta horn *fanns* ögon liknande människoögon, och en mun talande stora ting.

9 Jag beskådade tills tronerna kastades ner, och den Gamle av dagar satte sig ner, vars klädnad *var* vit som snö, och håret på hans huvud såsom ren ull: hans tron *var som* eldslågan, och hans hjul *som* brinnande eld.

10 En ström av eld flödade och kom ut från inför honom: tusentals tusen tjänade honom, och tiotusen gånger tiotusen stod inför honom: *man* satte sig ner till doms, och böckerna öppnades.

11 Jag såg sedan på grund av de stora ordens röst som hornet talade: jag såg *ända* tills djuret dräptes, och hans kropp förgjordes, och gavs åt den brinnande lågan.

12 Angående de övriga djuren, togs deras välde bort: men deras liv förlängdes för en tid och en stund.

13 Jag såg i de nattliga synerna, och, se, *en* lik Människosonen *som* kom med himlens moln, och kom till den Gamle av dagar, och de förde fram honom nära inför honom.

14 Och herravälde gavs åt honom, och härlighet, och ett rike, att alla folk, nationer, och tungomål, skulle tjäna honom: hans välde *är* ett evinnerligt välde, som inte skall försvinna, och hans rike *är det* som inte skall förgöras.

15 Jag, Daniel, bedrövades i min ande mitt i *min* kropp, och mitt huvuds syner oroade mig.

16 Jag gick fram till en av dem som

stod där, och frågade honom om sanningen *bakom* allt detta. Så han berättade för mig, och fick mig att förstå tingens uttydning.

17 Dessa stora djur, som är fyra, *är* fyra kungar, *vilka* skall uppstå från jorden.

18 Men den Högstes helgon skall ta riket, och besitta riket för evigt, ja i evigheters evighet.

19 Sedan ville jag veta sanningen om det fjärde djuret, vilket var annorlunda från alla de andra, väldigt

skräckinjagande, vars tänder *var av* järn, och hans klor *av* mässing; *vilket* slukade, krossade i bitar, och trampade ner det som blev kvar med sina fötter;

20 Och om de tio hornen som *var* på hans huvud, och *om* det andra som kom upp, och inför vilket tre föll av; ja *om* det hornet som hade ögon, och en mun som talade väldigt stora ting, vars uppsyn *var* mer djärv än sina likars.

21 Jag såg, och samma horn förde krig mot helgonen, och segrade mot dem;

22 Tills den Gamle av dagar kom, och domen blev given åt den Högstes helgon; och den tid kom att helgonen fick besitta riket.

23 Så sade han, Det fjärde djuret skall vara det fjärde riket på jorden, vilket skall vara annorlunda från alla *andra* riken, och *det* skall uppsluka hela jorden, och skall trampa ner den, och krossa den i bitar.

24 Och de tio hornen från detta rike *är* tio kungar *som* skall uppstå: och en annan skall uppstå efter dem; och han skall vara annorlunda från de första, och han skall kuva tre kungar.

25 Och han skall tala *stora* ord mot den

Högste, och skall utmatta den Högstes helgon, och sätta sig i sinnet att förändra tider och lagar: och de skall givas i hans hand tills en tid och tider och en halv tid.

26 Men domstolen skall sitta ner, och de skall ta bort hans välde, så att förtära och förgöra *det* tills slutet.

27 Och riket och väldet, och det rikets storhet under hela himlen, skall givas åt den Högstes helgons folk, vars rike *är* ett evinnerligt rike, och alla välden skall tjäna och lyda honom.

28 Här slutar saken. Angående mig, Daniel, oroade mitt grubblande mig mycket, och mitt ansikte förändrades på mig: men jag behöll saken i mitt hjärta.

Kapitel 8

1 I kung Belshazzars tredje regeringsår visade sig en syn för mig, *ja för* mig, Daniel, efter det som först visade sig för mig.

2 Och jag såg i en syn; och det skedde, när jag såg, att jag *befann mig i* palatset i Shushan, som ligger i provinsen Elam; och jag såg i en syn, och jag var vid floden Ulai.

3 Då lyfte jag upp mina ögon, och såg, och, se, där stod en bagge inför floden som hade *två* horn: och de *två* hornen *var* höga; men det ena *var* högre än det andra, och det högre kom upp sist.

4 Jag såg baggen stångande fram västerut, och norrut, och söderut; så att inga djur kunde stå kvar inför honom, *det fanns* inte heller *någon* som kunde undsätta ur hans hand; utan han gjorde efter sin vilja, och blev stor.

5 Och medan jag funderade, se, *där* kom en bock ifrån väster över hela jordens yta, och vidrörde inte marken: och bocken *hade* ett anmärkningsvärt horn mellan sina ögon.

6 Och han kom till baggen som hade *två* horn, vilken jag hade sett stående inför floden, och sprang emot honom i sin krafts raseri.

7 Och jag såg honom komma nära inpå baggen, och han förargades över honom, och slog baggen, och hade sönder hans två horn: och det fanns ingen kraft i baggen att stå kvar inför honom, utan han störtade ner honom till marken, och trampade på honom: och det fanns ingen som kunde undsätta baggen från hans hand.

8 Bocken blev därför väldigt stor: och när han var stark, krossades det stora hornet; och i dess ställe kom fyra *andra* ansedda *horn* upp åt himlens fyra väderstreck.

9 Och från en av dem kom ett litet horn fram, vilket växte sig överskridande stort, mot söder, och mot öster, och mot det behagliga *landet*.

10 Och det blev stort, *ända* till himlens här; och det kastade ner *somliga* av hären och av stjärnorna till marken, och trampade på dem.

11 Ja, till och med mot härens furste upphöjde han *sig*, och genom honom togs det dagliga *offret* bort, och hans helgedoms plats kastades ner.

12 Och en här gavs *honom* mot det dagliga *offret* på grund av överträdelse, och den kastade ner sanningen till marken; och den utförde, och hade framgång.

13 Sedan hörde jag ett helgon talande, och ett annat helgon sade till det särskilda *helgonet* som talade, Hur länge *skall* synen om det dagliga *offret förbli*, och förödelsens överträdelse, till att ge både helgedomen och härskaran till att förtrampas?

14 Och han sade till mig, Under 2300 dygn; sedan skall helgedomen rensas.

15 Och det skedde, när jag, *ja* jag Daniel, hade sett synen, och sökte efter innebörden, då, se, där stod inför mig liksom en mingsgestalt.

16 Och jag hörde en mansröst mellan Ulais *flodstränder*, som kallade, och sade, Gabriel, få denne *man* att förstå synen.

17 Så han kom nära där jag stod: och när han kom, blev jag rädd, och föll på mitt ansikte: men han sade till mig, Förstå, O människoson: ty vid ändens tid *skall* synen *äga rum*.

18 Medan han nu höll på att tala med mig, befann jag mig i en djup sömn på mitt ansikte mot marken: men han rörde vid mig, och ställde upp mig upprätt.

19 Och han sade, Se, jag kommer få dig att veta vad *som* skall ske vid vredens sista ände: ty vid den förordnade tiden *skall* slutet *komma*.

20 Den bagge som du såg, havande *två* horn, *är* Mediens och Persiens kungar.

21 Och den rufsiga bocken *är* Greklands konung: och det stora hornet som *är* mellan hans ögon *är* den första kungen.

22 Nu när det krossats, eftersom fyra uppstod i dess ställe, skall fyra riken uppstå från den nationen, men inte

enligt hans kraft.

23 Och i deras rikes senare tid, när överträdarna har nått *sin* fullhet, skall en kung med en hård uppsyn, och *som* förstår dunkla ord, uppstå.

24 Och hans kraft skall vara väldig, men inte av egen kraft: och han skall förgöra härligt, och skall ha framgång, och utföra, och skall förgöra det mäktiga och det heliga folket.

25 Och genom sin policy skall han också få slugheten att ha framgång i sin hand; och han skall förhäva *sig* i sitt hjärta, och skall genom fred förgöra många: han skall också stå upp emot furstarnas Furste; men han skall krossas utan en hand.

26 Och aftonens och morgonens syn som berättades *är* sannfärdig: stäng du därför igen den synen; ty den *skall äga rum* under många dagar.

27 Och jag Daniel svimmade av, och var sjuk *under ett visst antal* dagar; efteråt steg jag upp, och utträttade kungens ärenden; och jag var förbryllad över synen, men ingen förstod *den*.

Kapitel 9

1 I Darius, Ahasuerus sons, första *regeringsår*, av medernas säd, vilken gjordes till kung över kaldeernas välde;

2 Under hans första *regeringsår* förstod jag Daniel genom böcker årens antal, om vilka HERRENS ord kom till profeten Jeremiah, att han skulle fullgöra sjuttio år i Jerusalems förödelser.

3 Och jag vände mitt ansikte åt Herren Gud, till att söka *honom* genom bön

och önskningsar, i fasta, och säcktyg, och aska:

4 Och jag bad till HERREN min Gud, och avlade min bekännelse, och sade, O Herre, *du* store och fruktansvärde Gud, bevarande förbundet och barmhärtighet åt dem som älskar honom, och åt dem som håller fast vid hans bud;

5 Vi har syndat, och har utfört missgärning, och har gjort illa, och har gjort uppror, ja genom att vika av från dina påbud och från dina domar:

6 Inte heller har vi lyssnat till dina tjänare profeterna, vilka talade i ditt namn till våra kungar, våra furstar, och våra fäder, och till allt folket i landet.

7 O Herre, rättfärdighet *tillhör* dig, men åt oss förbryllade ansikten, såsom denna dag; åt Judah män, och åt Jerusalems invånare, och åt hela Israel, *som är nära, och som är långt borta*, alltigenom alla länder vart du har fördrivit dem, på grund av deras överträdelse som de har överträtt mot dig.

8 O Herre, åt oss *tillhör* ett förbryllat ansikte, åt våra kungar, åt våra furstar, och åt våra fäder, ty vi har syndat mot dig.

9 Åt Herren vår Gud *tillhör* förbarmanden och förlåtelse, fastän vi har gjort uppror mot honom;

10 Inte heller har vi lytt HERREN vår Guds röst, att vandra i hans lagar, som han ställde fram inför oss genom hans tjänare profeterna.

11 Ja, hela Israel har överträtt din lag, ja genom att vika av, att de inte skulle lyda din röst; därför är den förbannelsen utgjuten över oss, och den

ed som *är* skriven i Guds tjänare Mose lag, ty vi har syndat mot honom.

12 Och han har bekräftat sina ord, vilka han talade mot oss, och mot våra domare som dömde oss, genom att bringa en stor ondska över oss: ty inte under hela himlen har *något likt detta* blivit gjort som har blivit gjort mot Jerusalem.

13 Såsom *det står* skrivet i Mose lag, har all denna ondska kommit över oss: ändå bad vi inte vår bön inför HERREN vår Gud, att vi skulle vända från våra missgärningar, och förstå din sanning.

14 Därför har HERREN vakat över ondskan, och hämtat in den över oss: ty HERREN vår Gud *är* rättfärdig i alla sina gärningar som han gör: ty vi lydde inte hans röst.

15 Och nu, O Herre vår Gud, som har hämtat ut ditt folk från Egyptens land med en mäktig hand, och har skaffat dig ryktbarhet, såsom till denna dag; vi har syndat, vi har gjort illa.

16 O Herre, i enlighet med all din rättfärdighet, bönfaller jag dig, låt din vrede och ditt raseri vändas bort från din stad Jerusalem, ditt heliga berg: ty för våra synder, och för våra faders missgärningar, *har* Jerusalem och ditt folk *blivit till* en smälek för alla *som är* runtom oss.

17 Därför nu, O vår Gud, hör din tjänares bön, och hans åkallan, och få ditt ansikte att lysa över din helgedom som är övergiven, för Herrens skull.

18 O min Gud, böj ner ditt öra, och hör; öppna dina ögon, och beskåda våra förödelser, och den stad som är

uppkallad efter ditt namn: ty vi frambrar inte vbra 6nsksningar inf6r dig f6r vbr r6ttf6rdighet, utan f6r dina stora f6rbarmanden.

19 O Herre, h6r; O Herre, f6rl6t; O Herre, h6r och g6r; dr6j inte, f6r din egen skull, O min Gud: ty din stad och ditt folk 6r uppkallade efter ditt namn.

20 Och medan jag *h6ll p6* att tala, och be, och bek6nna min synd och mitt folk Israels synd, och b6ra fram min 6kallan inf6r HERREN min Gud f6r min Guds heliga berg;

21 Ja, medan jag *var i f6rd* med att tala i b6n, ja mannen Gabriel, som jag hade sett i synen vid b6rjan, v6llades att flyga kvickt, vidr6rde mig ungef6r vid tiden f6r kv6llsoffret.

22 Och han meddelade *mig*, och talade med mig, och sade, O Daniel, jag har nu kommit fram till att ge dig f6rdighet och f6rst6nd.

23 *Redan* vid dina b6ners b6rjan gick befallningen ut, och jag har kommit f6r att visa *dig*; ty du 6r h6gt 6lskad: f6rst6 *du* d6rf6r saken, och besinna *du* synen.

24 Sjuttio veckor 6r best6mda 6ver ditt folk och 6ver din heliga stad, till att avsluta 6vertr6delsen, och till att g6ra slut p6 synder, och till att utr6tta f6rsoning f6r missg6rning, och till att f6ra in evinnerlig r6ttf6rdighet, och till att besegla syn och profetia, och till att sm6rja in den Allraheligaste.

25 Vet *du* d6rf6r och f6rst6, *att* fr6n *det att* befallningen g6r ut om att 6terst6lla och att bygga upp Jerusalem *skall det g6* sju veckor till den Messias den Fursten, och sextiotv6 veckor: gatorna skall byggas upp igen, och muren, *ja*

6ven under sv6ra tider.

26 Och efter sextiotv6 veckor skall Messias huggas av, men inte f6r sig sj6lv: och furstens folk som skall komma skall f6rst6ra staden och helgedomen; och dess slut *skall ske* genom en st6rtflod, och 6nda tills krigets slut 6r f6r6delser best6mda.

27 Och han skall bef6sta f6rbundet med m6nga under en vecka: och i mitten av veckan skall han f6 slaktoffret och matoffret att upph6ra, och f6 6vert6ckningen av styggelser skall han g6ra *det* 6delagt, 6nda tills slutet, och *det som* 6r best6mt skall utgjutas 6ver de 6delagda.

Kapitel 10

1 I Cyrus, Persiens kungs, tredje 6r blev en sak uppenbarad f6r Daniel, vars namn kallades *f6r* Belteshazzar; och saken *var* sannf6rdig, men den fastst6llda tiden *var* l6ng: och han f6rstod saken, och hade insikt om synen.

2 I de dagarna s6rjde jag Daniel *under* tre hela veckor.

3 Jag 6t inget delikat br6d, inte heller kom k6tt eller vin i min mun, ej heller smorde jag mig alls, tills tre hela veckor var fullbordade.

4 Och p6 den tjugofj6rde dagen i den f6rsta m6naden, medan jag var vid sidan av den stora floden, vilken 6r Hiddekel;

5 D6 lyfte jag upp mina 6gon, och s6g, och se en viss man kl6dd i linnekl6der, vars l6nder *var* omgjordade med finguld fr6n Uphaz:

6 Hans kropp *var* också såsom beryllen, och hans ansikte som blixstens åsyn, och hans ögon som eldslyktor, och hans armar och hans fötter *var* till färgen såsom polerad mässing, och hans ords röst såsom en folkmassas röst.

7 Och endast jag Daniel såg synen: ty de män som var med mig såg inte synen; utan stor bävan föll över dem, så att de flydde för att gömma sig.

8 Därför blev jag lämnad ensam, och såg denna väldiga syn, och det fanns ingen kraft kvar i mig: ty mitt behagliga utseende förbyttes på mig till fördärv, och jag höll inte kvar någon kraft.

9 Dock hörde jag hans ords röst: och när jag hörde hans ords röst, då var jag i en djup sömn på mitt ansikte, och mitt ansikte mot marken.

10 Och, se, en hand rörde mig, som reste upp mig på mina knän och *på* mina handflator.

11 Och han sade till mig, O Daniel, en man högt älskad, förstå *du* de ord som jag talar till dig, och stå *du* upprätt: ty till dig är jag nu sänd. Och när han hade talat detta ord till mig, stod jag darrande.

12 Sedan sade han till mig, Frukta inte, Daniel: ty från första dagen som du riktade ditt hjärta mot att förstå, och att tukta dig inför din Gud, blev dina ord hörda, och jag har kommit för dina ords skull.

13 Men Persiens rikets furste stod upp emot mig under tjugo dagar: men, se, Mikael, en av de främsta furstarna, kom för att hjälpa mig; och jag var kvar där med Persiens kungar.

14 Nu har jag kommit för att få dig att

förstå vad *som* skall ske med ditt folk under de senare dagarna: ty ännu *gäller* synen för *många* dagar *framåt*.

15 Och när han hade talat sådana ord till mig, placerade jag mitt ansikte mot marken, och jag blev stum.

16 Och, se, *en* liknande människosönerna vidrörde mina läppar: då öppnade jag min mun, och talade, och sade till honom som stod inför mig, O min herre, av synen har mina sorger vänts över mig, och jag har inte hållit kvar någon kraft.

17 Ty hur kan denne min herres tjänare tala med denne min herre? Ty beträffande mig, fanns det genast ingen kraft kvar i mig, ej heller finns det andä kvar i mig.

18 Då kom där återigen och vidrörde mig *en* liknande uppsynen av en man, och han gav mig kraft,

19 Och sade, O *du* högt älskade man, frukta inte: frid *vare* med dig, var stark, ja, var stark. Och när han hade talat till mig, blev jag styrkt, och sade, Låt min herre tala; ty du har givit mig styrka.

20 Sedan sade han, Vet du varför jag har kommit till dig? Och nu kommer jag vända tillbaka för att strida mot Persiens furste: och då jag har gått ut, se, *då* skall Greklands furste komma.

21 Men jag kommer visa dig det som är nedtecknat i sanningens skrift: och *det* finns ingen som kämpar tillsammans med mig i dessa ting, förutom er furste Mikael.

Kapitel 11

1 Jag också i medern Darius första år,

ja jag, stod till att befästa och att styrka honom.

2 Och nu kommer jag tillkännage sanningen för dig. Se, ytterligare tre kungar skall uppstå i Persien; och den fjärde skall vara långt mycket rikare än alla *de andra*: och med sin styrka genom sina rikedomar skall han uppegga alla mot Greklands välde.

3 Och en mäktig konung skall uppstå, som skall härska med *ett* stort herravälde, och göra enligt sin vilja.

4 Och när han skall stå upp, skall hans rike falla sönder, och skall delas upp åt himlens fyra väderstreck; och inte åt hans efterkommande, inte heller såsom hans välde som han styrde över: ty hans rike skall ryckas upp, ja åt andra jämte de.

5 Och kungen i söder skall vara stark, och *en* av hans furstar; och han skall bli stark över honom, och få herravälde; hans välde *skall vara* ett stort välde.

6 Och vid årens slut skall de förena sig med varann; ty söderlandets kungs dotter skall komma till kungen i norr för att sluta en överenskommelse: men hon skall inte få behålla armens makt; inte heller skall han bestå, ej heller hans arm: utan hon skall bli utlämnad, och de som hämtade henne, och han som födde henne, och han som gav henne makt under *dessa* tider.

7 Men från en gren av hennes rötter skall *en* uppstå på hans plats, vilken skall komma med en här, och skall gå in i nordkungens fästning, och skall handla emot dem, och skall vinna seger:

8 Och skall också föra fångar in till

Egypten, deras gudar, med deras furstar, *och* med deras dyrbara kärl av silver och av guld; och han skall kvarstå *i fler* år än kungen i norr.

9 Så kungen i söder skall komma in till *hans* rike, och skall vända tillbaka in till sitt eget land.

10 Men hans söner skall bli uppeggade, och skall församla en stor skara med mäktiga styrkor: och *en* skall onekligen komma, och svämma över, och passera igenom: sedan skall han vända tillbaka, och uppeggas, *ända* till hans fästning.

11 Och kungen i söder skall förargas, och skall komma ut och strida mot honom, *ja* mot kungen i norr: och han skall ställa fram en stor skara; men skaran skall givas i hans hand.

12 *Och* när han har tagit bort den skaran, skall hans hjärta bli högmodigt; och han skall fälla ner *många* tiotusentals: men han skall inte bli styrkt *av det*.

13 Ty kungen i norr skall återvända, och skall ställa upp en *ännu* större skara än den tidigare, och skall onekligen komma *tillbaka* efter *ett* visst antal år med en stor här och med stora rikedomar.

14 Och under de tiderna skall många stå upp mot kungen i söder: ditt folks rövare skall upphöja sig för att befästa synen; men de skall falla.

15 Så kungen i norr skall komma, och kasta upp en vall, och inta de mest välbefästa städerna: och söderns stridskrafter skall inte *kunna* stå emot, inte heller hans utvalda *krigsfolk*, ej heller *skall det finnas någon* styrka till att stå emot.

16 Utan han som kommer mot honom skall få göra efter sin egen vilja, och ingen skall *kunna* bestå inför honom: och han skall stå i det härliga landet, vilket genom hans hand skall förgöras.

17 Han skall också rikta sitt ansikte mot att gå in med hela sitt rikets styrka, och rättrådiga med honom; så skall han göra: och han skall ge honom *sin* kvinnors dotter, fördärvande henne: men hon skall inte stå *på hans sida*, inte heller vara för honom.

18 Efter detta skall han vända sitt ansikte mot öarna, och skall inta många: men en furste skall för sin egen skull få vanäran vållad av honom att upphöra; utan egen vanära skall ha få *den* att vända tillbaka över honom.

19 Sedan skall han vända sitt ansikte mot sitt eget lands fästning: men han skall snava och falla, och inte bli funnen.

20 Sedan skall på hans plats en skatteindrivare uppstå *i* rikets härlighet, men inom *några* få dagar skall han förgöras, varken i vrede, eller i strid.

21 Och på hans plats skall uppstå en föraktlig person, vilken de inte skall ge rikets ära åt: utan han skall komma in fredligt, och erhålla riket genom smicker.

22 Och med en flods stridskrafter skall de översvämmas ifrån inför honom, och skall krossas; ja, också förbundets furste.

23 Och efter *att* alliansen *är slut* med honom skall han handla bedrägligt: ty han skall komma upp, och skall bli stark med lite folk.

24 Han skall träda in fredligt också i

provinsens fetaste platser; och han skall göra *det* som hans fäder inte har gjort, inte heller hans fäders fäder; han skall skingra bland dem bytet, och rovet, och rikedomarna: *ja*, och han skall planera sina sluga knep mot fästena, också för en tid.

25 Och han skall uppegga sin kraft och sitt mod mot kungen i söder med en stor här; och kungen i söder skall uppeggas att strida med en väldigt stor och mäktig här; men han skall inte bestå: ty de skall planera sluga knep mot honom.

26 Ja, de som äter av hans matportion skall förgöra honom, och hans här skall svämma över: och många skall falla ner dräpta.

27 Och båda dessa kungars hjärtan *skall vara inställda på* att göra missgärning, och de skall tala lögner vid ett bord; men det skall inte ha framgång: ty likväl *skall* slutet *infalla* vid den bestämda tiden.

28 Sedan skall han vända tillbaka in till sitt land med stora rikedomar; och hans hjärta *skall vara* emot det heliga förbundet; och han skall utföra *dåd*, och vända tillbaka till sitt eget land.

29 Vid den bestämda tiden skall han återvända, och komma mot söder; men det skall inte vara som den tidigare *gången*, eller som den senare.

30 Ty Chittims skepp skall komma mot honom: därför skall han bedrövas, och vända tillbaka, och vredgas mot det heliga förbundet: så skall han göra; ja han skall vända tillbaka, och utbyta information med dem som överger det heliga förbundet.

31 Och vapenstyrkor skall stå på hans sida, och de skall oreña styrkans helgedom, och skall ta bort det dagliga *offret*, och de skall ställa upp den styggelsen som föröder.

32 Och sådana som gör illa mot förbundet skall han fördärva genom smicker: men det folket som känner sin Gud skall vara starka, och utföra *dåd*.

33 Och de som förstår bland folket skall instruera många: dock skall de falla genom svärdet, och genom eld, genom fångenskap, och genom plundring, *under många dagar*.

34 När de nu skall falla, skall de bli hjälpta med lite hjälp: men många skall sluta sig till dem med smicker.

35 Och *somliga* av dem med förstånd skall falla, för att pröva dem, och till att rensa, och för att göra *dem* vita, *ända* till ändens tid: ty *den dröjer* ännu till bestämd tid.

36 Och kungen skall göra efter sin vilja; och han skall upphöja sig själv, och förstora sig över varje gud, och skall tala förunderliga ting mot gudarnas Gud, och skall ha framgång tills vreden fullbordas: ty det som är bestämt skall genomföras.

37 Varken skall han beakta sina fäders Gud, eller lusten till kvinnor, eller akta på någon gud: ty han skall förstora sig över alla.

38 Men på hans plats skall han ära styrkors Gud: och en gud vilken hans fäder inte kände skall han ära med guld, och silver, och med ädelstenar, och behagliga ting.

39 Så skall han göra i de starkaste fästena med en främmande gud, vilken

han skall bekänna *och* tillöka med härlighet: och han skall få dem att härska över många, och skall dela upp landet för vinning.

40 Och vid ändens tid skall kungen i söder stöta mot honom: och kungen i norr skall komma mot honom såsom en virvelvind, med vagnar, och med hästryttare, och med många skepp; och han skall gå in i länderna, och skall svämma över och korsa över.

41 Han skall också gå in i det härliga landet, och många *länder* skall omstörtas: men dessa skall undkomma ur hans hand, *ja* Edom, och Moab, och de främsta av Ammons barn.

42 Han skall sträcka ut sin hand också mot länderna: och Egyptens land skall inte undkomma.

43 Utan han skall få makt över skatterna av guld och av silver, och över alla dyrbara ting i Egypten: och libyerna och etiopierna *skall vara där* vid hans steg.

44 Men meddelanden från öster och från norr skall oroa honom: därför skall han dra ut i ett väldigt raseri för att förgöra, och fullständigt göra slut på många.

45 Och han skall ställa upp sina palatstabernakel mellan haven på det härliga heliga berget; men han skall nå sitt slut, och ingen skall hjälpa honom.

Kapitel 12

1 Och vid den tiden skall Mikael stå upp, den store fursten som står upp för ditt folks barn: och det skall komma en nödens tid, en sådan som aldrig har ägt

rum alltsedan det fanns en nation *ända* tills den tiden: och vid den tiden skall ditt folk undsättas, var och en som skall vara funnen skriven i boken.

2 Och många av dem som sover i jordens stoft skall vakna, somliga till evinnerligt liv, och somliga till skam och evinnerlig avsky.

3 Och de som är visa skall skina såsom himlavalvets ljus; och de som vänder många till rättfärdighet såsom stjärnorna för alltid och för evigt.

4 Men du, O Daniel, stäng orden, och försegla boken, *ända* till ändens tid: många skall springa hit och dit, och kunskapen skall utökas.

5 Sedan tittade jag Daniel, och, se, där stod två andra, den ene på denna sidan av flodstranden, och den andre på den *andra* sidan av flodstranden.

6 Och *en* sade till mannen klädd i linnekläder, som *var* ovanför flodens vatten, Hur länge *skall det vara till* dessa unders slut?

7 Och jag hörde mannen klädd i linnekläder, som *var* över flodens vatten, när han höll upp sin högra hand och sin vänstra hand mot himlen, och svor vid honom som lever för evigt att *det skall fortsätta* till en tid, tider, och en halv *tid*; och när han skall ha fullbordat att skingra det heliga folkets makt, skall alla dessa *ting* avslutas.

8 Och jag hörde, men jag förstod inte: då sade jag, O min Herre, vad *skall slutet vara* för dessa *ting*?

9 Och han sade, Gå din väg, Daniel: ty orden *är* stängda och förseglade tills ändens tid.

10 Många skall renas, och bli gjorda

vita, och prövade; men de ogudaktiga skall göra ogudaktighet: och ingen av de ogudaktiga skall förstå; utan de visa skall förstå.

11 Och från den tid *då* det dagliga *offret* skall tas bort, och den styggelse som föröder ställs upp, *skall det gå* 1290 dagar.

12 Välsignad *är* han som väntar, och kommer till de 1335 dagarna.

13 Men gå du din väg tills änden *kommer*: ty du skall vila, och stå i din del vid dagarnas ände.